

ערי מרכז השרון, מהעיר נתניה דרומה. רחובות רמת-אביב היו ריקים. הסערה כיסתה את הכביש בעלי-שלת שלא הזעפו עלידי מכוניות עוברות. במרכז המיסחרי של רמת-אביב פתח בעל חנות מכולת את העסק, אך הלוקוחות היחידים היו חיילים שנהו מסורים בכבישים הר-ריקים או מהחיפוש על הגגות הגבוהים. הם אכלו גבינת קוטג' עם ביסקוויטים. אל החיילים הצטרפה צעירה חגיגית אחת, פרי פליסיג. רציתי לקנות חלב, ואני לא מפחדת מהמחבלים, הצהירה. בקריית האוניברסיטה הגדולה, ההשוקת חיים בדרך-כלל, ניראו רק שלושה: שני חיילים ליד השער, והשומר הקבוע של המוסד. אני עובד כבר 12 שנה ועוד לא החסרתי אף יום אחד, הסביר. בכל צומת ניראו צעירים, נשים או קשישים חמושים בקאראבינים. אנשי הר-מישמר האזרחי. הם עסקו בבדיקת מעט המכוניות העוברות, ביררו אם נוסעיהן אכן בתפקיד. שכנה טובה הורידה להם סיפלי קפה.

בשיכון נווה-השרת הלכה ענת בת הר-ארבע עם אבא שלה לחפש חנות. איפה שמוכרים סיגריות. ענת החליטה לשמור על אבא. ביד אחת אחזה בידה, ובשנייה החזיקה ברובה-צעצוע. אל נווה-מישכן הגיעה מכונית החלב. התושבים, שבילו את כרביית שעות היום ליד החלונות, בי-צפיה בכבישים הריקים ובניסיון לזהות מי יושב במכוניות הספורות שבכל-זאת נוסעות, הבחינו במכונית החלב. התריסים הוגפו מייד ועקרות-בית. בעליהן הילדים, רק הגדולים ושהם, ירדו והתייצבו בתור, ממש כמו בעוצר אמיתי, ליד פתח המשי-אית.

הטלוויזיה הצילה את האמהות. היא שידרה סרטים, סרטונים ותוכניות במשך כל היום. הילדים שלא הלכו לבית-הספר נהנו מיום של כסף אמיתי — כל היום מול הטלוויזיה.

בהרצליה-פיתוח היה שומם יותר מבכל מקום אחר. רק ביום כזה ניתן למנות כמה מכוניות לכל מישפחה. זרח גהל, בעל מיפעל דובק המתגורר בהרצליה-פיתוח, אמר באירוניה: "ידעתי שמסוכן להתגורר באזור-פיתוח". במלון השרון הסתערו החיילים ששמרו על אורחי המ-לון וסיירו על חוף הים, על הנזיות המז-כרות לתירים ועל מכשיר-הטלפון. כדי להרגיע את אמא. מעל גג המלון מת-נוסט, בקצה התורן דגל ישראל. בביתו של השגריר האמריקאי, המתגורר בסמוך, הורד דגל הכוכבים והפסים לחצי-התורן.

בצומת הרצליה — כביש החוף ניצב השוטר הוותיק עובדיה, כשסביבו צעירים בעלי תגיש-רוול כחולים של המישמר הר-

מישמר הגבול

נחים אחרי טריקה בשכונת אפקה, ליד קיר בית הנושא עליו את שם הרחוב, "מישמר הגבול", מבלי שהבחינו כלל כי שמילות שבעמדתם מתחת לשלט הרחוב.

מכוניים יותר זה הזכיר את הר-עוצר שהיו מטילים הבריטים. ואילו לצעירים הזכיר היום הראשון האחרון את סירטי הטלוויזיה, שבהם מראים כיצד משותקת עיר שלמה עלידי גאז מרדים או גלייקול סופר-סוניים, כאשר כנופיה מבקשת לשדוד את הבנק העירוני מבלי שתופרע במעשיה.

העוצר הראשון מזה שלשים שנה, הר-ראשון מאז תום המנדאט הבריטי בארץ, הוטל על רבעי-היוקרה של תל-אביב ועל

העוצר

אזרחי. הם היו מובטלים-מאונס. מכוניות לא ניסו כלל לעבור. עובדיה העביר את הזמן בסיפורים, על העוצר האמיתי שהבריטים היו עורכים, כדי שהצעירים ילמדו קצת היסטוריה של עם ישראל. מלון הקאונטרי-קלאב המה ככורת. בי-תוך המלון נמצאו שני החפ"קים, אלה של הצבא ושל מישמר-הגבול. אוטובוסים עמוסי חיילים חנו על הכביש שליד המלון, הנהגים והחיילים המתנינו להוראות. על מיגרש-החנייה רחב-הידיים התאמנו כלבנים עם כלביה-גישרש שלהם. כלב שני-אוצר נלחם ברועה-גרמני. עד שהצליחו נוהגיהם להפריד ביניהם, הביס השנאוצר האימיתי את עמיתו. זחל"מים זמשאיות נושאות זרקורים ניסו לפלס להם דרך בין מכוניות הקורטונה הלבנות של קציני-המישטרה הבכורים, לבין הגיפים של מפקדי כוחות-הסיוור. מסוקים נחתו והמי-ריאו ללא-הרף ממישטח שליד המלון. פלי-טו חיילים מיוזעים למרות הגשם והקור, קלטו אחרים ומיהרו להמריא שוב.

העיר רחבת לא נכללה במפת העוצר, אך בשעה שבע בערב הוטל בה עוצר פרטי. גיידות מייבבות חצו את כבישיה ו-מישמרות של שוטרים חסמו את מעבריה. הכל היו בטוחים שהמחבלים הגיעו לרחובות, רק אחר-כך התברר כי צעיר מאוכזב, שחברתו עזבה אותו, השתלט על סטייקיה ברחוב הרצל, איים להרוג את מעט היושר-בים בה ולהתאבד.

בתי-הקולנוע היו ריקים. רק לקולנוע שחף הגענו אנשים. הם רכשו כרטיסים לאסקינו לימון כבר לפני שבועיים, והיה חבל להם להפסיד.

קצת אחרי השעה תשע בערב התפרסמה סוף-סוף ההודעה: גופות המחבלים זיהו בין הגופות שבאוטובוס-הדמים. העוצר הר-סר, מיפקדות המישמר האזרחי והצבא התפרקו, והקאונטרי-קלאב שב להיות מלון.

סוכר ומסטיק

ילד מרמת-השרון נשלח על-ידי אמו להביא חבילות סוכר, רבות ככל שיוכל לשאת, כדי לאגור במזווה עד אחרי העוצר. הילד

הצליח למצוא חנות-מכולת פתוחה, והיה הדמות היחידה ששוטטה בשעת הצהריים של היום הראשון. יום העוצר, ברחובות רמת-השרון. כפרס על המאמץ הירשה לעצמו הילד לקנות גם מסטיק.